

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (τέταρτο τμήμα)
της 12ης Δεκεμβρίου 2002 *

Στην υπόθεση T-110/01,

Vedial SA, με έδρα το Ludres (Γαλλία), εκπροσωπούμενη από τους T. van Innis και G. Glas, δικηγόρους, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

προσφεύγουσα,

κατά

Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ), εκπροσωπούμενου από τον E. Joly,

καθού,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

όπου ο έτερος διάδικος ενώπιον του τμήματος προσφυγών του Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) ήταν η

France Distribution, με έδρα το Emerainville (Γαλλία),

που έχει ως αντικείμενο προσφυγή κατά της απόφασεως του πρώτου τμήματος προσφυγών του Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) της 9ης Μαρτίου 2001 (υπόθεση R 127/2000-1),

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(τέταρτο τμήμα),

συγκείμενο από τους Μ. Βηλαρά, Πρόεδρο, V. Tiili και P. Mengozzi, δικαστές,

γραμματέας: D. Christensen, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την προσφυγή που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 23 Μαΐου 2001,

έχοντας υπόψη το υπόμνημα αντικρούσεως που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου το Γραφείο Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) στις 12 Σεπτεμβρίου 2001,

κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 10ης Ιουλίου 2002,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς

- 1 Την 1η Απριλίου 1996 η France Distribution υπέβαλε, βάσει του κανονισμού (ΕΚ) 40/94 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1993, για το κοινοτικό σήμα (ΕΕ 1994, L 11, σ. 1), όπως τροποποιήθηκε, αίτηση κοινοτικού σήματος στο Γραφείο Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (στο εξής: Γραφείο).
- 2 Το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώρηση είναι ένα σύνθετο σημείο, λεκτικό και εικονιστικό, που παρατίθεται κατωτέρω:

- 3 Τα προϊόντα για τα οποία ζητήθηκε η καταχώρηση εμπίπτουν στις κλάσεις 29, 30 και 42, κατά την έννοια του Διακανονισμού της Νίκαιας σχετικά με την κατάταξη των

προϊόντων και των υπηρεσιών για την καταχώρηση σημάτων, της 15ης Ιουνίου 1957, όπως έχει αναθεωρηθεί και τροποποιηθεί, και αντιστοιχούν, για εκάστη των κλάσεων αυτών, στην ακόλουθη περιγραφή:

— κλάση 29: «Κρέατα, αλλαντικά, ψάρια, πουλερικά και κνήγι· εκχυλίσματα κρέατος· φρούτα και λαχανικά κατεργασμένα, αποξηραμένα και βρασμένα· ζελέ, μαρμελάδες, αυγά, προϊόντα από αυγά γενικά, γάλα και άλλα γαλακτοκομικά προϊόντα· φρούτα και λαχανικά σε κονσέρβα ή κατεψυγμένα, αγγουράκια τουρσί»·

— κλάση 30: «Καφές, τσάι, κακάο, ζάχαρη, ρύζι, ταπίοκα, σάγο (αλεύρι κολλαρίσματος), υποκατάστατα καφέ· άλευρα και παρασκευάσματα από δημητριακά, άρτος, μπισκότα, γλυκά και είδη ζαχαροπλαστικής, παγωτά· μέλι, σιρόπι μελάσας· μαγιά, μπέικιν πάουντερ· αλάτι, μουστάρδα, ξύδι, σάλτσες (καρυκεύματα)· μπαχαρικά· πάγος»·

— κλάση 42: «Ξενοδοχειακές υπηρεσίες και υπηρεσίες εστίασεως»·

4 Η αίτηση αυτή δημοσιεύθηκε στο *Δελτίο κοινοτικών σημάτων* 22/97 της 6ης Οκτωβρίου 1997.

5 Στις 6 Ιανουαρίου 1998, η προσφεύγουσα άσκησε ανακοπή δυνάμει του άρθρου 42 του κανονισμού 40/94, βάλλουσα κατά του ζητούμενου σήματος όσον αφορά μέρος των σχετικών προϊόντων, ήτοι το «γάλα και άλλα γαλακτοκομικά προϊόντα» της κλάσεως 29 και το «ξύδι [και] σάλτσες (καρυκεύματα)» της κλάσεως 30. Στο πλαίσιο της ανακοπής της η προσφεύγουσα συμπλήρωσε τις θέσεις 93 (ταυτότητα μεταξύ των σημάτων και των προϊόντων/υπηρεσιών), 94 (κίνδυνος συγχύσεως) και 95 (αθέμητη εκμετάλλευση/προσβολή του διακριτικού χαρακτήρα ή προσβολή της φήμης), χωρίς να συμπληρώσει τη θέση 69 (προγενέστερο καταχωρημένο σήμα που

έχει αποκτήσει κάποια φήμη). Το προγενέστερο σήμα αποτελείται από τη γαλλική καταχώρηση υπ' αριθ. 1552214 του λεκτικού σήματος SAINT-HUBERT 41, για τον προσδιορισμό «βούτυρων, εδώδιμων λιπαρών ουσιών, τυριών και όλων των προϊόντων γαλακτοκομείου» της κλάσεως 29.

- 6 Με απόφαση της 1ης Δεκεμβρίου 1999 το τμήμα ανακοπών του Γραφείου απέρριψε την ανακοπή με την αιτιολογία ότι δεν υφίσταται κίνδυνος συγχύσεως από πλευράς του κοινού εντός της γαλλικής επικρατείας, όπου και προστατεύεται το προγενέστερο σήμα υπό την έννοια του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 40/94, και ότι η παράγραφος 5 του ίδιου άρθρου δεν έχει εφαρμογή, δεδομένου ότι η προσφεύγουσα δεν απέδειξε τη φήμη του προγενέστερου σήματος.

- 7 Στις 31 Ιανουαρίου 2000 η προσφεύγουσα άσκησε προσφυγή ενώπιον του Γραφείου, δυνάμει του άρθρου 59 του κανονισμού 40/94, κατά της αποφάσεως του τμήματος ανακοπών. Προς στήριξη της προσφυγής της η προσφεύγουσα επισύναψε στην έκθεση των λόγων της διάφορα έγγραφα προκειμένου να αποδείξει τη φήμη την οποία είχε το σήμα της στη Γαλλία.

- 8 Η προσφυγή αυτή απορρίφθηκε με απόφαση της 9ης Μαρτίου 2001 του πρώτου τμήματος προσφυγών του Γραφείου (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση), η οποία κοινοποιήθηκε στην προσφεύγουσα στις 16 Μαρτίου 2001.

- 9 Το τμήμα προσφυγών έκρινε ότι η απόφαση του τμήματος ανακοπών είναι βάσιμη όσον αφορά την εφαρμογή του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 40/94. Κατ' ουσίαν, το τμήμα προσφυγών δέχθηκε ότι, έστω και αν υφίσταται σε μεγάλο βαθμό ομοιότητα μεταξύ των επίμαχων προϊόντων και έστω και αν μπορεί να ληφθεί υπόψη στο πλαίσιο της εφαρμογής της διατάξεως αυτής η φήμη του προγενέστερου σήματος την οποία απέδειξε ενώπιόν του η προσφεύγουσα, δεν υφίσταται κίνδυνος συγχύσεως από πλευράς του ενδιαφερόμενου κοινού, δεδομένου ότι τα εριζώμενα σημεία δεν παρουσιάζουν σημαντικές ομοιότητες. Ακύρωσε όμως την

απόφαση του τμήματος ανακοπών κατά το μέρος που το τμήμα αυτό έκρινε περί της εφαρμογής του άρθρου 8, παράγραφος 5, του κανονισμού 40/94, με την αιτιολογία ότι το τμήμα ανακοπών δεν επελήφθη καμίας αιτήσεως στηριζομένης στη διάταξη αυτή.

Αιτήματα των διαδίκων

10 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση·

- να καταδικάσει το Γραφείο στα δικαστικά έξοδα.

11 Το Γραφείο ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να δεχθεί ότι το τμήμα προσφυγών δεν έπρεπε να αναγνωρίσει τη φήμη του προγενέστερου σήματος·

- να αποφανθεί επί του κινδύνου συγχύσεως και να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση μόνον αν δεχθεί την ύπαρξη κινδύνου συγχύσεως·

— να κρίνει ότι κάθε διάδικος θα φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

Επί του παραδεκτού του πρώτου αιτήματος του Γραφείου

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 12 Το Γραφείο ισχυρίζεται εκ προοιμίου ότι, στο πλαίσιο των λεγόμενων διαδικασιών *inter partes*, μολονότι παρίσταται ενώπιον του Πρωτοδικείου ως καθού, δεν έχει κανένα συμφέρον να υποστηρίξει κάποιον από τους εμπλεκόμενους στη διαφορά.
- 13 Το Γραφείο διατείνεται ότι κακώς το τμήμα προσφυγών έλαβε υπόψη με την προσβαλλόμενη απόφαση, στο πλαίσιο της εφαρμογής του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 40/94, τα αποδεικτικά στοιχεία τα οποία προσκόμισε η προσφεύγουσα σχετικά με τη φήμη που είχε στη Γαλλία το προγενέστερο σήμα και τα οποία προβλήθηκαν για πρώτη φορά στη διαδικασία ενώπιον του τμήματος προσφυγών.
- 14 Κατά το Γραφείο, το τμήμα προσφυγών δεν μπορεί να δέχεται την επίκληση πραγματικών περιστατικών και ισχυρισμών και την υποβολή αποδεικτικών στοιχείων μόνον κατά τη διαδικασία της προσφυγής όταν είχε ταχθεί προς τούτο προθεσμία από το τμήμα ανακοπών και η προθεσμία αυτή δεν τηρήθηκε. Εν προκειμένω, το τμήμα προσφυγών δεν έπρεπε να δεχθεί τη φήμη του προγενέστερου σήματος στη Γαλλία επειδή η προσφεύγουσα δεν προσκόμισε καμία απόδειξη της υπάρξεως της φήμης αυτής εντός της ταχθείσας προς τούτο προθεσμίας εκ μέρους του τμήματος ανακοπών. Το Γραφείο φρονεί ότι η προσβαλλόμενη απόφαση είναι εσφαλμένη επί του σημείου αυτού. Εντούτοις, θεωρεί ότι το εν λόγω σφάλμα δεν αρκεί για να δικαιολογήσει την ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως.

- 15 Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση η προσφεύγουσα υποστήριξε ότι θεωρεί το εν λόγω αίτημα του Γραφείου απαράδεκτο, πράγμα το οποίο το Πρωτοδικείο σημείωσε στα πρακτικά της επ' ακροατηρίου συζήτησεως.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 16 Το Γραφείο ζητεί στην ουσία από το Πρωτοδικείο, με το πρώτο αίτημά του, να μεταρρυθμίσει την προσβαλλόμενη απόφαση, δεχόμενο ότι το τμήμα προσφυγών δεν έπρεπε να δεχθεί τη φήμη του προγενέστερου σήματος.
- 17 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί, πρώτον, ότι το άρθρο 63, παράγραφοι 3 και 4, του κανονισμού 40/94 ορίζει ότι το Πρωτοδικείο «μπορεί όχι μόνο να ακυρώσει αλλά και να μεταρρυθμίσει την προσβαλλόμενη απόφαση» και ότι δικαίωμα προσφυγής έχει «κάθε διάδικος της διαδικασίας ενώπιον του τμήματος προσφυγών, εφόσον η απόφαση του τμήματος αυτού δεν τον δικαιώνει». Επομένως, από τις διατάξεις αυτές προκύπτει σαφώς ότι το Γραφείο δεν έχει δικαίωμα προσφυγής, δεδομένου ότι δεν είναι διάδικος στη διαδικασία ενώπιον των τμημάτων προσφυγών του.
- 18 Δεύτερον, από το άρθρο 133, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου προκύπτει ότι το Γραφείο, ως εκδόν την πράξη της οποίας ελέγχεται η νομιμότητα, συνιστά ενώπιον του Πρωτοδικείου τον μόνο καθού διάδικο.
- 19 Τρίτον, πρέπει να σημειωθεί ότι τα τμήματα προσφυγών, παρά την ανεξαρτησία της οποίας απολαύουν τα μέλη τους δυνάμει του άρθρου 131, παράγραφος 2, του κανονισμού 40/94, αποτελούν μέρος του Γραφείου, σύμφωνα με τα άρθρα 125, στοιχείο ε', και 130 του κανονισμού 40/94 [βλ. επ' αυτού την απόφαση του Πρωτοδικείου της 8ης Ιουλίου 1999, T-163/98, Procter & Gamble κατά ΓΕΕΑ (BABY-DRY), Συλλογή 1999, σ. ΙΙ-2383, σκέψη 37].

- 20 Τέταρτον, όσον αφορά τις λεγόμενες διαδικασίες *inter partes*, το άρθρο 134, παράγραφοι 1 και 3, του Κανονισμού Διαδικασίας προβλέπει ότι «οι διάδικοι της ενώπιον του τμήματος προσφυγών διαδικασίας πλην του προσφεύγοντος μπορούν να συμμετάσχουν στην ενώπιον του Πρωτοδικείου διαδικασία ως παρεμβαίνοντες» και ότι οι παρεμβαίνοντες έχουν τη δυνατότητα, με το υπόμνημα αντικρούσεως, «να αιτούνται την ακύρωση ή τη μεταρρύθμιση της αποφάσεως του τμήματος προσφυγών ως προς το θέμα στο οποίο δεν αναφέρεται η προσφυγή και να προβάλλουν ισχυρισμούς που δεν έχουν προβληθεί στην προσφυγή».
- 21 Δεδομένου ότι η παράγραφος 3 του προαναφερθέντος άρθρου προβλέπει τη δυνατότητα του παρεμβαίνοντος να ζητεί την ακύρωση ή τη μεταρρύθμιση της αποφάσεως του τμήματος προσφυγών ως προς θέμα περί του οποίου δεν κάνει λόγο το δικόγραφο της προσφυγής και να προβάλλει ισχυρισμούς που δεν έχουν προβληθεί με το δικόγραφο αυτό, συνάγεται ότι το Γραφείο δεν μπορεί να ζητήσει την ακύρωση ή τη μεταρρύθμιση μιας τέτοιας αποφάσεως. Πράγματι, αν ο Κανονισμός Διαδικασίας σκοπούσε να παράσχει στο Γραφείο τη δυνατότητα να ενεργεί με τον τρόπο αυτό, θα ήταν εύλογο να προβλεφθεί και η δυνατότητα του παρεμβαίνοντος να ζητεί την ακύρωση ή τη μεταρρύθμιση της προσβαλλομένης αποφάσεως ακόμα και επί ζητήματος περί του οποίου δεν γίνεται μνεία στο υπόμνημα αντικρούσεως του Γραφείου.
- 22 Επιπλέον, η δυνατότητα την οποία παρέχει στον παρεμβαίνοντα το άρθρο 134, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας συνιστά παρέκκλιση από το γενικό σύστημα της παρεμβάσεως το οποίο θεσπίζουν τα άρθρα 115 και 116 του ίδιου κανονισμού. Επομένως, μια τέτοια δυνατότητα πρέπει να θεωρείται ως εξαιρετικού χαρακτήρα και δεν μπορεί να επεκταθεί και στο Γραφείο, το οποίο, στις διαδικασίες περί κοινοτικών σημάτων, έχει την ιδιότητα του καθού.
- 23 Περαιτέρω, στο ειδικό πλαίσιο των λεγόμενων διαδικασιών *inter partes*, πρέπει να σημειωθεί ότι αν θεωρηθεί παραδεκτό αίτημα ακυρώσεως ή μεταρρυθμίσεως εκ μέρους του Γραφείου, τότε προσβάλλεται η δικαιολογημένη εμπιστοσύνη του δικαιωθέντος ενώπιον του τμήματος προσφυγών ως προς το ότι το Γραφείο θα μετάρχει ως καθού στην ενώπιον του Πρωτοδικείου διαδικασία.

- 24 Συνεπώς, το Γραφείο δεν νομιμοποιείται να ζητήσει την ακύρωση ή τη μεταρρύθμιση των αποφάσεων δικού του τμήματος προσφυγών.
- 25 Κατά συνέπεια, πρέπει να θεωρηθεί ως απαράδεκτο το αίτημα του Γραφείου προς μεταρρύθμιση της προσβαλλομένης απόφασης, με το οποίο ζητεί να κριθεί ότι το τμήμα προσφυγών δεν έπρεπε να λάβει υπόψη τη φήμη του προγενέστερου σήματος.

Επί του αιτήματος ακυρώσεως

Επί του μόνου λόγου, που στηρίζεται σε παράβαση του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 40/94

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 26 Η προσφεύγουσα διατείνεται ότι η προσβαλλόμενη απόφαση παρερμήνευσε την έννοια του κινδύνου συγχύσεως, όπως αυτή ερμηνεύεται από το Δικαστήριο.
- 27 Πρώτον, η προσφεύγουσα εκθέτει ότι, όπως δέχθηκε το τμήμα προσφυγών στο σημείο 28 της προσβαλλομένης απόφασης, το προγενέστερο σήμα έχει πολύ έντονο διακριτικό χαρακτήρα. Ωστόσο, θεωρεί ότι το τμήμα προσφυγών έπρεπε να δεχθεί ειδικότερα ότι το προγενέστερο σήμα έχει αφ' εαυτού πολύ έντονο διακριτικό χαρακτήρα, σημειώνοντας ότι παρουσιάζει ab initio ιδιαίτερα έντονα την ιδιότητα να

προσδιορίζει εντός της Γαλλίας γαλακτοκομικά προϊόντα και άλλα παρεμφερή προϊόντα και μπορεί να γίνει αντιληπτό, να εκφραστεί, να ακουστεί και να απομνημονευτεί πολύ εύκολα, όπως συμβαίνει με κάθε σήμα που έχει αφ' εαυτού έντονο διακριτικό χαρακτήρα, ιδίως όταν, όπως εν προκειμένω, δεν αμφισβητείται ότι δεν περιλαμβάνει κανένα συνηθισμένο στοιχείο όσον αφορά τα σχετικά προϊόντα.

- 28 Δεύτερον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το τμήμα προσφυγών υπέπεσε σε πολλά σφάλματα εκτιμήσεως κατά τη σύγκριση των επίμαχων σημάτων. Όσον αφορά την οπτική σύγκριση, θεωρεί ότι ένα λεκτικό σήμα δεν μπορεί να παρουσιάζει οπτική ομοιότητα με εικονιστικό και, όσον αφορά την ακουστική ομοιότητα, φρονεί ότι το τμήμα προσφυγών δεν διαπίστωσε ότι η ομοιότητα μεταξύ των σημείων αφορά τα κύρια στοιχεία των επίμαχων σημάτων. Εξάλλου, η προσφεύγουσα θεωρεί ότι εκπλήσσουν τα κριτήρια που χρησιμοποίησε το τμήμα προσφυγών προκειμένου να εκτιμήσει την ανυπαρξία εννοιολογικής ομοιότητας μεταξύ των σημάτων αυτών. Συναφώς, επικρίνει τα επιχειρήματα που ανέπτυξε το τμήμα προσφυγών, στο σημείο 32 της προσβαλλομένης αποφάσεως, όσον αφορά το γεγονός ότι η λέξη Saint-Hubert θυμίζει, στη Γαλλία, τον προστάτη των κυνηγών και όσον αφορά την ανυπαρξία σχέσεως μεταξύ της ιδέας του κυνηγού και εκείνης την οποία θυμίζει το εικονιστικό στοιχείο του ζητούμενου σήματος, ήτοι εκείνης ενός μάγικρα.
- 29 Τρίτον, η προσφεύγουσα διατείνεται ότι, δεδομένου ότι τα περισσότερα από τα προϊόντα που αφορούν τα δύο αυτά σήματα είναι πανομοιότυπα, το τμήμα προσφυγών δεν εφάρμοσε ορθά την αρχή της αλληλεξαρτήσεως της συγκρίσεως των σημάτων και εκείνης των προϊόντων.
- 30 Τέταρτον, η προσφεύγουσα θεωρεί ότι το τμήμα προσφυγών προέβη σε αναλυτική εκτίμηση των επίμαχων σημάτων αγνοώντας τις ιδιαίτερες περιστάσεις της υπό κρίση υποθέσεως, ιδίως το γεγονός ότι τα προϊόντα που προσδιορίζουν τα σήματα αυτά είναι προϊόντα ευρείας καταναλώσεως και ότι το ενδιαφερόμενο κοινό αντιλαμβάνεται τα σήματα στο πλαίσιο μιας συνθέσεως του συνόλου των χαρακτηριστικών τους χωρίς να απομνημονεύει μια απολύτως πιστή εικόνα τους.

- 31 Το Γραφείο προβάλλει καταρχάς ότι, αν το προγενέστερο σήμα μπορούσε πράγματι να θεωρηθεί ως σήμα που χαίρει μεγάλης φήμης, θα έπρεπε να γίνει δεκτό ότι υφίσταται κίνδυνος συγχύσεως με το ζητούμενο σήμα. Εντούτοις, δεδομένου ότι η φήμη του προγενέστερου σήματος δεν μπορεί να ληφθεί υπόψη, η υπόθεση πρέπει να εξεταστεί μη λαμβανομένου υπόψη αυτού του πραγματικού στοιχείου.
- 32 Στη συνέχεια, όσον αφορά τον κίνδυνο συγχύσεως, το Γραφείο δεν αμφισβητεί τις νομολογιακές αρχές που έθεσε το Δικαστήριο σχετικά με την ευρεία έννοια του κινδύνου συγχύσεως, τις οποίες υπενθύμισε η προσφεύγουσα. Υπογραμμίζει όμως ότι ο προσδιορισμός ενός κινδύνου συγχύσεως πρέπει απλώς να οδηγεί στην εξακρίβωση του αν υπάρχει κίνδυνος ο καταναλωτής που συναντά για πρώτη φορά προϊόντα φέροντα το μεταγενέστερο σήμα να υποθέσει αμέσως ότι τα προϊόντα αυτά έχουν την ίδια προέλευση ή, τουλάχιστον, προέρχονται από επιχείρηση συνδεδεμένη οικονομικά με τη δικαιούχο του προγενέστερου σήματος επιχείρηση.
- 33 Το Γραφείο εκτιμά ότι, αν το Πρωτοδικείο δεχθεί ότι το κύριο στοιχείο του προγενέστερου σήματος είναι το όνομα «HUBERT», θα είναι δύσκολο να αποκλειστεί ο κίνδυνος συγχύσεως μεταξύ των επίμαχων σημάτων. Αντιστρόφως, αν το Πρωτοδικείο κρίνει ότι το προγενέστερο σήμα δεν έχει ιδιαίτερο διακριτικό χαρακτήρα και ότι αποτελείται από ένα σύνολο του οποίου κανένα από τα επιμέρους στοιχεία δεν είναι κύριο, οι διαφορές μεταξύ των σημάτων θα πρέπει να αρκούν για να αποκλειστεί κάθε κίνδυνος συγχύσεως.
- 34 Τέλος, το Γραφείο επαφίεται στην κρίση του Πρωτοδικείου προς επίλυση του εκκρεμούς ενώπιόν του νομικού ζητήματος.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 35 Κατά το άρθρο 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 40/94, κατόπιν ανακοπής του δικαιούχου προγενέστερου σήματος το ζητούμενο σήμα δεν γίνεται δεκτό

για καταχώρηση εάν, «λόγω του ταυτοσήμου του ή της ομοιότητας με το προγενέστερο σήμα και του ταυτοσήμου ή της ομοιότητας των προϊόντων ή υπηρεσιών που προσδιορίζουν τα δύο σήματα, υπάρχει κίνδυνος σύγχυσης του κοινού [εντός] της εδαφικής περιοχής στην οποία απολαύει προστασίας το προγενέστερο σήμα». Εξάλλου, κατά το άρθρο 8, παράγραφος 2, στοιχείο α', σημείο ii, του κανονισμού 40/94, ως προγενέστερα σήματα νοούνται τα σήματα τα οποία έχουν καταχωρηθεί εντός κράτους μέλους πριν από την ημερομηνία της αιτήσεως κοινοτικού σήματος.

- 36 Κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου σχετικά με την ερμηνεία του άρθρου 4, παράγραφος 1, στοιχείο β', της οδηγίας 89/104/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 1988, για την προσέγγιση των νομοθεσιών των κρατών μελών περί σημάτων (ΕΕ 1989, L 40, σ. 1), το κανονιστικό περιεχόμενο του οποίου είναι κατ' ουσίαν το ίδιο με αυτό του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 40/94, συνιστά κίνδυνο σύγχυσεως ο κίνδυνος να πιστέψει το κοινό ότι τα σχετικά προϊόντα ή υπηρεσίες προέρχονται από την ίδια επιχείρηση ή, ενδεχομένως, από επιχειρήσεις που συνδέονται μεταξύ τους οικονομικώς (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 29ης Σεπτεμβρίου 1998, C-39/97, Canon, Συλλογή 1998, σ. I-5507, σκέψη 29, και της 22ας Ιουνίου 1999, C-342/97, Lloyd Schuhfabrik Meyer, Συλλογή 1999, σ. I-3819, σκέψη 17).
- 37 Κατά την ίδια νομολογία, η ύπαρξη κινδύνου σύγχυσεως του ενδιαφερομένου κοινού πρέπει να εκτιμάται συνολικώς, λαμβανομένων υπόψη όλων των σχετικών παραγόντων της συγκεκριμένης υποθέσεως (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 11ης Νοεμβρίου 1997, C-251/95, SABEL, Συλλογή 1997, σ. I-6191, σκέψη 22, Canon, προαναφερθείσα, σκέψη 16, Lloyd Schuhfabrik Meyer, προαναφερθείσα, σκέψη 18, και της 22ας Ιουνίου 2000, C-425/98, Marca Mode, Συλλογή 2000, σ. I-4861, σκέψη 40).
- 38 Αυτή η συνολική εκτίμηση συνεπάγεται κάποια αλληλεξάρτηση των λαμβανομένων υπόψη παραγόντων, ιδίως μεταξύ της ομοιότητας των σημάτων και εκείνης των προσδιοριζομένων προϊόντων ή υπηρεσιών. Έτσι, μια ελαφρά ομοιότητα μεταξύ των προσδιοριζομένων προϊόντων ή υπηρεσιών μπορεί να αντισταθμίζεται από μια έντονη ομοιότητα μεταξύ των σημάτων και αντιστρόφως (προαναφερθείσες απο-

φάσεις Canon, σκέψη 17, και Lloyd Schuhfabrik Meyer, σκέψη 19). Η αλληλεξάρτηση των παραγόντων αυτών εκφράζεται στην έβδομη αιτιολογική σκέψη της οδηγίας 40/94, σύμφωνα με την οποία η έννοια της ομοιότητας πρέπει να ερμηνεύεται σε σχέση με τον κίνδυνο συγχύσεως του οποίου η εκτίμηση, αυτή καθαυτή, εξαρτάται, μεταξύ άλλων, από το κατά πόσον είναι γνωστό το σήμα στην αγορά και από τον βαθμό ομοιότητας μεταξύ του σήματος και του σημείου καθώς και μεταξύ των προσδιοριζομένων προϊόντων ή υπηρεσιών.

39 Επιπλέον, ο τρόπος με τον οποίο ο μέσος καταναλωτής του οικείου προϊόντος ή της οικείας υπηρεσίας αντιλαμβάνεται τα σήματα έχει καθοριστική σημασία για τη συνολική εκτίμηση του κινδύνου συγχύσεως. Ο μέσος καταναλωτής όμως αντιλαμβάνεται συνήθως ένα σήμα ως μια ολότητα και δεν επιδιέχεται σε εξέταση των διαφόρων λεπτομερειών του (προαναφερθείσες αποφάσεις SABEL, σκέψη 23, και Lloyd Schuhfabrik Meyer, σκέψη 25). Στο πλαίσιο της συνολικής αυτής εκτιμήσεως ο μέσος καταναλωτής των οικείων προϊόντων θεωρείται ότι έχει τη συνήθη πληροφόρηση και είναι ευλόγως προσεκτικός και ενημερωμένος. Εξάλλου, πρέπει να ληφθεί υπόψη το στοιχείο ότι ο μέσος καταναλωτής σπανίως έχει τη δυνατότητα να προβάλει σε άμεση σύγκριση των διαφόρων σημάτων, αλλά είναι αναγκασμένος να εμπιστευτεί την ατελή εικόνα που έχει συγκρατήσει στη μνήμη του. Πρέπει επίσης να λαμβάνεται υπόψη το ότι το επίπεδο της προσοχής του μέσου καταναλωτή είναι δυνατόν να ποικίλλει αναλόγως της κατηγορίας των αντίστοιχων προϊόντων ή υπηρεσιών (προαναφερθείσα απόφαση Lloyd Schuhfabrik Meyer, σκέψη 26).

40 Εν προκειμένω, δεδομένου, πρώτον, ότι τα προϊόντα τα οποία αφορά το ζητούμενο σήμα και η ανακοπή της προσφεύγουσας, ήτοι «γάλα και άλλα γαλακτοκομικά προϊόντα» και «ξύδι [και] σάλτσες (καρυκεύματα)», είναι τρόφιμα τρέχουσας καταναλώσεως και, δεύτερον, ότι το προγενέστερο σήμα στο οποίο στηρίχθηκε η ανακοπή έχει καταχωρηθεί και προστατεύεται στη Γαλλία, το ενδιαφερόμενο κοινό σε σχέση με το οποίο πρέπει να πραγματοποιηθεί η εξέταση του κινδύνου συγχύσεως αποτελείται από τον μέσο καταναλωτή του κράτους αυτού.

41 Ενόψει των ανωτέρω σκέψεων, πρέπει να πραγματοποιηθεί σύγκριση, αφενός, των σχετικών προϊόντων και, αφετέρου, των επίμαχων σημείων.

- 42 Πρώτον, όσον αφορά τη σύγκριση των προϊόντων, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, για την εκτίμηση της ομοιότητας μεταξύ των οικείων προϊόντων ή υπηρεσιών, επιβάλλεται να λαμβάνονται υπόψη όλοι οι ασκούντες επιρροή παράγοντες που χαρακτηρίζουν τη σχέση μεταξύ των προϊόντων ή των υπηρεσιών. Στους παράγοντες αυτούς περιλαμβάνονται, ειδικότερα, η φύση των προϊόντων ή των υπηρεσιών, ο προορισμός τους, η χρήση τους, καθώς και ο ανταγωνιστικός ή συμπληρωματικός χαρακτήρας τους (προαναφερθείσα απόφαση Canon, σκέψη 23).
- 43 Καταρχάς, το τμήμα προσφυγών θεώρησε ότι τα «προϊόντα γαλακτοκομείου» τα οποία αφορά το προγενέστερο σήμα ταυτίζονται προς το «γάλα και άλλα γαλακτοκομικά προϊόντα» περί των οποίων κάνει λόγο η αίτηση καταχωρήσεως του ζητούμενου σήματος.
- 44 Πρέπει να σημειωθεί ότι τα προϊόντα αυτά τα οποία αφορά το προγενέστερο σήμα περιλαμβάνουν τα προϊόντα περί των οποίων κάνει λόγο η αίτηση καταχωρήσεως του ζητούμενου σήματος, οπότε επιβάλλεται η διαπίστωση ότι υφίσταται ταυτότητα μεταξύ των ως άνω προϊόντων.
- 45 Στη συνέχεια, το τμήμα προσφυγών δέχθηκε ότι υφίσταται ομοιότητα μεταξύ των «εδώδιμων λιπαρών ουσιών» τις οποίες αφορά το προγενέστερο σήμα και των προϊόντων «ξύδι, σάλτσες (καρυκεύματα)» τα οποία αφορά το ζητούμενο σήμα, δεδομένου ότι οι λιπαρές ουσίες χρησιμοποιούνται συνήθως για την παρασκευή καρυκευμάτων, ότι τα έλαια, όπως και το ξύδι, χρησιμοποιούνται προς καρύκευση εδεσμάτων και δεδομένου ότι βρίσκονται στα ίδια ράφια των καταστημάτων προς πώληση (σημείο 29 της προσβαλλομένης αποφάσεως).
- 46 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι υφίσταται σχέση μεταξύ των «εδώδιμων λιπαρών ουσιών» που αφορά το προγενέστερο σήμα και των προϊόντων «ξύδι, σάλτσες (καρυκεύματα)» τα οποία αφορά το ζητούμενο σήμα, λόγω της φύσεώς τους ως τροφίμων, του προορισμού τους, που είναι η ανθρώπινη κατανάλωση, και ιδίως της χρήσεώς τους ως συνήθους μέσου προς καρύκευση τροφίμων. Η εγγύτητα αυτή μεταξύ των ως άνω προϊόντων ενδέχεται να δημιουργήσει στο κοινό την εντύπωση ότι, αν τα προϊόντα φέρουν ένα απολύτως όμοιο ή παρεμφερές σημείο, παρασκευάστηκαν υπό τον έλεγχο μας και της αυτής επιχειρήσεως η οποία και φέρει την

ευθύνη για την ποιότητά τους (βλ. επ' αυτού την προαναφερθείσα απόφαση Canon, σκέψη 28).

- 47 Κατά συνέπεια, το τμήμα προσφυγών ορθά θεώρησε ότι ορισμένα από τα σχετικά προϊόντα είναι πανομοιότυπα και άλλα από αυτά παρεμφερή.
- 48 Δεύτερον, όσον αφορά τη σύγκριση μεταξύ των σημείων, από τη νομολογία προκύπτει ότι, όσον αφορά την οπτική, ακουστική ή εννοιολογική ομοιότητα των εξεταζόμενων σημάτων, η συνολική εκτίμηση του κινδύνου συγχύσεως πρέπει να στηρίζεται στη συνολική εντύπωση που προκαλούν τα σήματα, λαμβανομένων υπόψη, μεταξύ άλλων, των διακριτικών και κύριων στοιχείων τους (προαναφερθείσες αποφάσεις SABEL, σκέψη 23, και Lloyd Schuhfabrik Meyer, σκέψη 25). Επιπλέον, το Δικαστήριο έχει δεχθεί ότι δεν μπορεί να αποκλειστεί ότι η ακουστική και μόνον ομοιότητα σημάτων μπορεί να δημιουργήσει κίνδυνο συγχύσεως (βλ. επ' αυτού την προαναφερθείσα απόφαση Lloyd Schuhfabrik Meyer, σκέψη 28). Επομένως, πρέπει να γίνει σύγκριση μεταξύ των αντιμαχόμενων εν προκειμένω σημείων από οπτική, ακουστική και εννοιολογική άποψη.
- 49 Όσον αφορά την οπτική σύγκριση, το προγενέστερο σήμα «SAINT-HUBERT 41» αποτελείται από μια σειρά δύο λέξεων ενωμένων με παύλα και του αριθμού 41. Το κοινοτικό σήμα που αμφισβητείται είναι ένα μικτό σήμα περιλαμβάνον την ονομασία HUBERT, με μαύρους καλλιτεχνικούς χαρακτήρες σε λευκό περίγραμμα, με κεφαλαία γράμματα και με προσθήκη στο άνω μέρος της εικόνας ενός εύθυμου μάγειρα που σηκώνει το δεξί χέρι με προτεταμένο τον αντίχειρα (σημείο 30 της προσβαλλομένης αποφάσεως).
- 50 Πρέπει να σημειωθεί εκ προοιμίου ότι η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι ένα εικονιστικό σήμα δεν μπορεί να έχει οποιαδήποτε οπτική ομοιότητα με λεκτικό σήμα.

- 51 Ο ισχυρισμός αυτός δεν μπορεί να γίνει δεκτός. Πράγματι, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι είναι δυνατή η ανάλυση και η εξακρίβωση της υπέρξεως οπτικής ομοιότητας μεταξύ ενός εικονιστικού και ενός λεκτικού σήματος, δεδομένου ότι τα δύο αυτά είδη σημάτων έχουν την παρουσίαση γραφήματος που μπορεί να δημιουργήσει μια οπτική εντύπωση.
- 52 Το τμήμα προσφυγών εκτιμά ότι η λέξη «HUBERT» δεν αποτελεί το κύριο στοιχείο του ζητούμενου σήματος και ότι τα αντιτασσόμενα σημεία δεν παρουσιάζουν καμία ομοιότητα όσον αφορά τη δομή και την κατασκευή τους (σημείο 30 της προσβαλλομένης αποφάσεως).
- 53 Επιβάλλεται η παρατήρηση ότι από την περιγραφή του προγενέστερου σήματος προκύπτει ότι ο αριθμός «41» τίθεται μετά το λεκτικό σύμπλεγμα SAINT-HUBERT, οπότε έχει δευτερεύουσα θέση στο σύνολο το οποίο συνιστά το ως άνω σημείο. Επομένως, το λεκτικό σύμπλεγμα SAINT-HUBERT πρέπει να θεωρηθεί ως το κύριο στοιχείο του προγενέστερου σήματος. Όσον αφορά το ζητούμενο σήμα, πρέπει να σημειωθεί, όπως σημείωσε και το τμήμα προσφυγών (σημείο 30 της προσβαλλομένης αποφάσεως), ότι το λεκτικό στοιχείο «HUBERT» έχει θέση ισοδύναμη με το εικονιστικό στοιχείο και, συνεπώς, το τελευταίο δεν μπορεί να θεωρηθεί, από οπτικής απόψεως, ως επικουρικό έναντι του πρώτου.
- 54 Πρέπει επίσης να τονιστεί ότι το γεγονός ότι και τα δύο σημεία φέρουν τη λέξη «HUBERT» ελάχιστη επίπτωση έχει όσον αφορά την οπτική σύγκριση. Πράγματι, στο πλαίσιο της οπτικής εκτιμήσεως του συνόλου των κρίσιμων σημείων, πρέπει να ληφθεί υπόψη η ύπαρξη άλλων στοιχείων κάθε σημείου, ήτοι:
- ότι της λέξεως «HUBERT» στο προγενέστερο σήμα προηγούνται το επίθετο «SAINT» και μια παύλα. Το εν λόγω λεκτικό σύμπλεγμα συνιστά ένα σύνολο που προκαλεί διαφορετική οπτική εντύπωση έναντι απλώς της λέξεως «HUBERT»,

- ότι ο αριθμός 41 ακολουθεί το λεκτικό σύμπλεγμα «SAINT-HUBERT» του προγενέστερου σήματος,

- ότι υφίσταται ένα εικονιστικό στοιχείο στο ζητούμενο σήμα.

Αποτέλεσμα των στοιχείων αυτών είναι ότι η γενική οπτική εντύπωση του προγενέστερου σήματος είναι διαφορετική από αυτήν του ζητούμενου. Κατά συνέπεια, οι διαφορές μεταξύ των εριζόμενων σημείων είναι επαρκείς για να γίνει δεκτό ότι αυτά είναι ανόμοια από οπτικής απόψεως.

55 Όσον αφορά την ακουστική σύγκριση, το τμήμα προσφυγών δέχεται ότι το προγενέστερο σήμα περιλαμβάνει επτά φωνήματα, ενώ το ζητούμενο σήμα δύο. Επιπλέον, διαπιστώνει ότι ο τονισμός ακούγεται, στα γαλλικά, όσον αφορά το προγενέστερο σήμα, στην πρώτη, την τρίτη και την πέμπτη συλλαβή ενώ, στο ζητούμενο σήμα, στη δεύτερη (σημείο 31 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

56 Πρέπει να γίνει δεκτό ότι η φωνητική ανάλυση του τμήματος προσφυγών είναι ορθή. Πράγματι, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το κοινό στοιχείο των δύο σημείων είναι μόνον η δεύτερη λέξη του λεκτικού συμπλέγματος που συνιστά το προγενέστερο σήμα, το οποίο αποτελείται από δύο λέξεις και έναν αριθμό. Επομένως, τα επίμαχα σήματα είναι ανόμοια από ακουστικής απόψεως.

- 57 Όσον αφορά την εννοιολογική ανάλυση των επίμαχων σημάτων, πρέπει να τονιστεί ότι οι ιδέες τις οποίες εκφράζουν οι λέξεις SAINT-HUBERT και «HUBERT» διαφέρουν. Πράγματι, ο συνδυασμός των όρων «SAINT» και «HUBERT» με παύλα μεταξύ τους δημιουργεί μια έννοια και μια λογική ενότητα διαφορετική από αυτήν των επί μέρους λέξεων. Έτσι, το λεκτικό σύμπλεγμα «SAINT-HUBERT» συνιστά ένα αδιαίρετο σύνολο που μπορεί να θυμίζει στο ενδιαφερόμενο κοινό έναν άγιο της ρωμαιοκαθολικής εκκλησίας ή το όνομα μιας περιοχής. Αντιθέτως, η λέξη «HUBERT» αντιστοιχεί σε ένα κοινό ανδρικό γαλλικό μικρό όνομα.
- 58 Συναφώς, το ζήτημα σχετικά με το αν το ενδιαφερόμενο κοινό γνωρίζει την ακριβή σημασία του λεκτικού συμπλέγματος SAINT-HUBERT, ως προστάτη των κυνηγών, δεν ασκεί καμία επιρροή. Πράγματι, προς εξακριβωση της υπάρξεως εννοιολογικής ομοιότητας μεταξύ των ως άνω σημάτων αρκεί η διαπίστωση ότι το ενδιαφερόμενο κοινό θα αντιληφθεί τις διαφορές μεταξύ των εννοιών που έχει κάθε σημείο. Επομένως, η εκ μέρους του ενδιαφερομένου κοινού γνώση των ιδιαίτερων σημειολογικών εννοιών του λεκτικού συμπλέγματος SAINT-HUBERT δεν ασκεί επιρροή επί της εννοιολογικής εξετάσεώς τους.
- 59 Επομένως, δεδομένου ότι το κύριο στοιχείο του προγενέστερου σήματος, το λεκτικό σύμπλεγμα SAINT-HUBERT, και το μικρό όνομα «HUBERT» του ζητούμενου σήματος έχουν διαφορετική σημειολογική αξία και ότι, επιπλέον, το εικονιστικό στοιχείο του ζητούμενου σήματος, ήτοι η απεικόνιση ενός μάγιστρα, αποτελεί ένα στοιχείο διαφοροποίησης σε σχέση με την ιδέα ενός αγίου ή με την ονομασία μιας περιοχής, πρέπει να γίνει δεκτό ότι δεν υφίσταται εννοιολογική ομοιότητα μεταξύ των επίμαχων σημάτων.
- 60 Το τμήμα προσφυγών συνεπέρανε ότι δεν υφίσταται κανένας κίνδυνος να πιστέψει ο μέσος καταναλωτής των σχετικών προϊόντων στη Γαλλία ότι τα προϊόντα που πωλούνται με το ζητούμενο σήμα προέρχονται από επιχείρηση που διαθέτει με το προγενέστερο σήμα «βούτυρα, edώδιμες λιπαρές ουσίες, τυριά και όλα τα προϊόντα γαλακτοκομείου» ή ότι υφίσταται οικονομική σχέση μεταξύ των δύο επιχειρήσεων (σημείο 33 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

- 61 Στο πλαίσιο της συνολικής εκτιμήσεως του κινδύνου συγχύσεως, επισημαίνεται ότι το γεγονός ότι ο μέσος καταναλωτής διατηρεί στη μνήμη του μόνο μια ατελή εικόνα του σήματος προσδίδει μείζονα σημασία στο κύριο στοιχείο του επίμαχου σήματος.
- 62 Έτσι, το κύριο λεκτικό στοιχείο «SAINT-HUBERT» του προγενέστερου σήματος έχει μείζονα σπουδαιότητα κατά τη σύγκριση με το ζητούμενο σήμα, διότι ο καταναλωτής ο οποίος παρατηρεί κάποια τρόφιμα λαμβάνει υπόψη και διατηρεί στη μνήμη του το κύριο ονομαστικό στοιχείο του σημείου το οποίο του παρέχει τη δυνατότητα να το επιλέξει εκ νέου όταν προβεί σε μεταγενέστερη αγορά. Όμως, όταν το ενδιαφερόμενο κοινό βρει προϊόντα φέροντα το ζητούμενο σήμα, το οποίο παρουσιάζει οπτικές, ακουστικές και εννοιολογικές διαφορές με το προγενέστερο, δεν θα σχηματίσει την ιδέα ότι και τα δύο εν λόγω προϊόντα έχουν την ίδια εμπορική προέλευση. Κατά συνέπεια, δεν υφίσταται κίνδυνος να πιστέψει το ενδιαφερόμενο κοινό ότι υφίσταται κάποια σχέση μεταξύ των προϊόντων τα οποία προσδιορίζει το καθένα από τα δύο σήματα που έχουν διαφορετική σημασία.
- 63 Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να γίνει δεκτό ότι, έστω και αν υφίσταται ταυτότητα και ομοιότητα μεταξύ των προϊόντων τα οποία αφορούν τα εριζόμενα σήματα, οι οπτικές, ακουστικές και εννοιολογικές διαφορές που υφίσταται μεταξύ των σημείων συνιστούν επαρκή λόγο ώστε να αποκλείεται ο κίνδυνος συγχύσεως από πλευράς του ενδιαφερομένου κοινού.
- 64 Κατά συνέπεια, η διαπίστωση του τμήματος προσφυγών ότι το προγενέστερο σήμα είναι ευρέως γνωστό στη Γαλλία και έχει εντός του κράτους μέλους αυτού βέβαιη φήμη (σημεία 28 και 33 της προσβαλλομένης αποφάσεως) δεν έχει καμία επίπτωση επί της εφαρμογής του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 40/94 στην υπό κρίση υπόθεση.

- 65 Πράγματι, κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, ο κίνδυνος συγχύσεως προϋποθέτει ταυτότητα ή ομοιότητα μεταξύ των σημείων αλλά και μεταξύ των προσδιοριζομένων προϊόντων ή υπηρεσιών, η δε φήμη που έχει ένα σήμα αποτελεί στοιχείο που πρέπει να λαμβάνεται υπόψη προκειμένου να εκτιμάται αν η ομοιότητα μεταξύ των σημείων ή μεταξύ των προϊόντων και υπηρεσιών είναι αρκετή για να δημιουργήσει κίνδυνο συγχύσεως (βλ. επ' αυτού την προαναφερθείσα απόφαση Canon, σκέψεις 22 και 24). Όμως, δεδομένου ότι εν προκειμένω, από οπτική, ακουστική και εννοιολογική άποψη, τα εριζώμενα σημεία δεν μπορούν σε καμία περίπτωση να θεωρηθούν ως όμοια ή παρεμφερή, το γεγονός ότι το προγενέστερο σήμα είναι ευρέως γνωστό στη Γαλλία δεν μπορεί να επηρεάσει τη γενική εκτίμηση του κινδύνου συγχύσεως.
- 66 Από τις προηγούμενες σκέψεις προκύπτει ότι δεν πληρούνται μία από τις αναγκαίες προϋποθέσεις εφαρμογής του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 40/94. Συνεπώς, το τμήμα προσφυγών ορθά έκρινε ότι δεν υφίσταται κίνδυνος συγχύσεως μεταξύ του ζητούμενου σήματος και του προγενέστερου.
- 67 Κατά συνέπεια, η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 68 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα. Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ηττήθηκε μεν το Γραφείο όμως ζήτησε να μοιραστούν οι διάδικοι τα δικαστικά έξοδα, πρέπει να διαταχθεί να φέρει κάθε διάδικος τα δικά του έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τέταρτο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή.**

- 2) Κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα.**

Βηλαράς

Tiili

Mengozzi

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 12 Δεκεμβρίου 2002.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

M. Βηλαράς